

De partea adevărului

Sabat după-amiază

De memorat: Ioan 3:14,15

¹⁴ „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, ¹⁵ pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

De citit ca bază a studiului: *Ellen G. White, Tragedia veacurilor, cap. 4–6.*

Orașul modern Izmir, de pe coasta Turciei de azi, a fost cândva cetatea biblică Smirna, menționată în cartea Apocalipsa. Această cetate antică, de aproximativ 100.000 de locuitori, a înflorit la sfârșitul secolului I și în secolul al II-lea, fiind prosperă și extrem de loială Romei. O dată pe an cetățenilor ei li se cerea să ardă tămâie pentru zeii romani. Evident, în secolul al II-lea, Smirna avea și o comunitate prosperă de creștini. Policarp, unul dintre primii lideri ai bisericii, a fost ars pe rug în piața publică din oraș pentru refuzul de a-L trăda pe Dumnezeu. Când i s-a cerut pentru ultima oară să se lepede de Hristos, bătrânul a răspuns: „I-am slujit vreme de 86 de ani și nu mi-a făcut niciun rău. Cum aș putea să Îl vorbesc de rău pe Regele care m-a salvat?”

De-a lungul secolelor, bărbați și femei au fost dispuși mai degrabă să treacă prin martiraj decât să renunțe la credința lor în Hristos. Sacrificiul lor ne reaprinde curajul. Istoria devotamentului lor înnoiește devotamentul nostru. În această săptămână vom vedea câteva principii biblice care i-au motivat pe valdenzi și pe reformatorii de după ei, precum Hus și Ieronim, să rămână credincioși Domnului indiferent de circumstanțe – chiar și în fața amenințării cu moartea.

Duminică, 21 aprilie

Persecutați, dar învingători

1. Citește Daniel 7:23-25 și Apocalipsa 12:6,14. Care sunt perioadele profetice la care se referă aceste pasaje?

Daniel 7:23-25

²³ El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.

²⁴ Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.

²⁵ El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

Apocalipsa 12:6,14

⁶ Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile.

¹⁴ Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustiu, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri și jumătatea unei vremi, departe de fața șarpelui.

De fiecare dată când poporul lui Dumnezeu rămâne credincios, Satana se înfurie. Și adesea urmează persecuție. Profetul Daniel a descris o perioadă, pentru el încă în viitor, în care biserica medievală avea să facă „război sfinților” și să asuprească poporul lui Dumnezeu (Daniel 7:21,25). Profetul Ioan descrie aceeași perioadă ca pe un timp în care biserica lui Dumnezeu avea să fie forțată să fugă în pustiu, unde avea să fie „hrănită o vreme, vremi și jumătatea unei vremi” (Apocalipsa 12:14; citește și Apocalipsa 12:6). Deci poporul lui Dumnezeu a fost hrănit în pustiu. În cele mai grele momente ale vieții, Dumnezeu pregătește întotdeauna un refugiu pentru urmașii Săi credincioși. (Vezi Psalmul 46.)

Cele 1.260 de zile și „o vreme, vremi și jumătatea unei vremi” fac referire la aceeași perioadă (3,5 vremi [sau ani] × 360 de zile/an = 1.260 de zile. Pentru a înțelege de ce un an profetic are 360 de zile, vezi Studiul 11/ secțiunea din 12 iunie). Profeția biblică este adeseori scrisă în simboluri. În părțile profetice din Daniel și Apocalipsa, o zi profetică este echivalentul unui an propriu-zis. Găsim acest principiu zi-an în Numeri 14:34 și în Ezechiel 4:6. Principiul zi-an se bazează nu doar pe aceste două texte, ci are o amplă bază biblică. Dr. William Shea, cronologist și specialist în Vechiul Testament, oferă 23 de grupuri de dovezi veterotestamentare în sprijinul acestui principiu folosit de interpreții biblici de-a lungul istoriei.

Vizigoții, vandalii și ostrogoții au fost triburi care aveau alte credințe decât avea Roma. Cele 1.260 de zile au început când ultimul dintre aceste triburi barbare, ostrogoții, a fost alungat din Roma, în anul 538 d.H. Această perioadă de întuneric spiritual a continuat până în anul 1798, când generalul lui Napoleon, Berthier, l-a scos pe papă din Roma.

Nenumărați creștini au fost martirizați în această lungă perioadă pentru că ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu. În ciuda morții, ei au învins. Prin Hristos, au fost eliberați de vina și de sub domnia păcatului, biruind „prin sângele Mielului”. Victoria asupra lui Satana pe care Hristos a avut-o pe

cruce a fost victoria lor. Deși au murit, moartea lor nu este decât o odihnă până la revenirea lui Hristos.

Cum a fost întărită credința ta de împlinirea profețiilor biblice?

Luni, 22 aprilie

Lumina alungă întunericul

2. Citește Iuda 3 și 4. Ce avertizare găsim aici și cum s-a aplicat bisericii creștine de mai târziu?

Iuda 1,3,4

³ Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.

⁴ Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos.

Cartea lui Iuda a fost scrisă cândva înainte de anul 65 d.H. pentru creștinii „iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos” (Iuda 1). Acești credincioși au fost îndemnați să lupte „pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii [...] oameni neevlavioși care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru” (Iuda 3,4). Această mustrare a căpătat și mai mult sens pentru credincioșii din Evul Mediu după ce practicile păgâne au inundat biserica și tradițiile omenești au compromis Cuvântul lui Dumnezeu. Vreme de secole, oameni precum valdenzii au fost apărători ai adevărurilor Scripturii. Ei credeau că Domnul Hristos era singurul lor mijlocitor și Biblia, singura lor sursă de autoritate. „În fiecare generație au existat martori pentru Dumnezeu, [...] care au considerat Biblia singura regulă de viață și care au sfințit adevăratul Sabat” (*Tragedia veacurilor*, p. 61).

3. Citește Apocalipsa 2:10. Ce le promite Dumnezeu celor care sunt credincioși în ciuda amenințării, chiar și cu moartea?

Apocalipsa 2:10

¹⁰ Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

Aceste cuvinte i-au fost adresate bisericii din Smirna. Unul dintre zeii protectori ai cetății era Dionis, zeul petrecerii și al fertilității, printre altele.

Când preoții lui Dionis mureau, în cadrul procesiunii funerare li se așeza o cunună pe cap. Ioan face aluzie la această cunună pământească în contrast cu cununa vieții, pusă pe capul celor care triumfă asupra forțelor răului. Cununa vieții le este acordată celor care au trecut prin încercări, dificultăți, suferințe și chiar prin moarte – de dragul lui Hristos. Această coroană a vieții îi motivează întotdeauna pe credincioși în circumstanțe dificile. I-a inspirat și pe valdenzi în timpul suferințelor și persecuțiilor. Știau că aveau să Îl vadă pe Isus într-o zi și să fie cu El pentru totdeauna. Cununa vieții este și pentru noi: chiar dacă trecem acum prin încercări, ne așteaptă această coroană, dacă avem privirea ațintită asupra lui Isus.

*Ce te încurajează când treci prin perioade dificile? Ce te înspăimântă?
Care sunt făgăduințele a căror împlinire o poți cere în acele perioade?*

Marți, 23 aprilie

Curajul de a lua atitudine

4. Citește Faptele 5:28-32; Efeseni 6:10-12 și Apocalipsa 3:11. Ce principiu de bază găsești în aceste texte?

Faptele 5:28-32

²⁸ „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia Om.”

²⁹ Petru și apostolii ceilalți, drept răspuns, i-au zis: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!”

³⁰ Dumnezeuul părinților noștri a înviat pe Isus pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn.

³¹ Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.

³² Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

Efeseni 6:10-12

¹⁰ Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.

¹¹ Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.

¹² Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

Apocalipsa 3:11

¹¹ Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

Una dintre trăsăturile specifice valdenzilor și reformatorilor a fost loialitatea absolută față de Dumnezeu, supunerea față de autoritatea Scripturii și devotamentul față de supremația lui Hristos, nu a papalității. Minte lor era îmbibată de istoriile de credință și curaj din Noul Testament. Împreună cu Petru și cu ceilalți apostoli, valdenzii spuneau: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Faptele 5:29). Ei au dat curs îndemnului lui Pavel: „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efeseni 6:10). În loc să se supună tradițiilor bisericii, acești oameni neclintii în credință au avut curajul să stea de partea adevărurilor Cuvântului lui Dumnezeu.

Valdenzii s-au numărat printre primele grupuri care au avut Biblia în propria limbă. Jean Leger, un copist valdenz de Biblii, descrie activitatea valdenzilor. Ei copiau în secret Biblia în comunitățile lor de munte din nordul Italiei și sudul Franței. Tinerii erau instruiți de părinți de la o vârstă fragedă să memoreze părți mari din Scriptură. Echipe de copişti colaborau pentru a transcrie Biblia. Mulți dintre acești tineri valdenzi călătoreau în întreaga Europă ca negustori care împărțeau pe ascuns adevărurile Scripturii. Unii s-au înscris la universități, iar la momente potrivite prezentau părți din Scriptură colegilor lor. Călăuziți de Duhul Sfânt, când simțeau receptivitate din partea vreunui căutător sincer, îi dăruiau acestuia porțiuni din prețioasele lor pasaje din Scriptură. Mulți au plătit cu viața devotamentul lor. Deși nu au înțeles clar fiecare învățătură biblică, valdenzii au păstrat vreme de secole adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și l-au împărțit altora.

„Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Proverbele 4:18). Solomon compară calea pe care Dumnezeu Își conduce copiii cu un soare din ce în ce mai luminos. Dacă Dumnezeu ar acționa un întrerupător cosmic și soarele ar lumina instantaneu în toată strălucirea lui, ne-ar orbi. După ce lumea a fost învăluită în întuneric vreme de secole, Dumnezeu a ridicat bărbați și femei dedicați Cuvântului Său care au continuat să caute mai mult.

Cum putem noi, reflectând lumina Domnului Hristos, să strălucim în comunitățile noastre? Facem lucrul acesta?

Luceafărul Reformei

5. Citește Psalmii 19:7-11; 119:140,162 și Ieremia 15:16. Care a fost atitudinea lui David și a lui Ieremia față de Cuvântul lui Dumnezeu și ce a reprezentat piatra de temelie a Reformei?

Psalmii 19:7-11

⁷ Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată și dă înțelepciune celui neștiutor.

⁸ Orânduirile Domnului sunt fără prihană și înveselesc inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.

⁹ Frica de Domnul este curată și ține pe vecie; judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.

¹⁰ Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.

¹¹ Robul Tău primește și el învățătura de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.

Psalmii 119:140,162

¹⁴⁰ Cuvântul Tău este cu totul încercat, și robul Tău îl iubește.

¹⁶² Mă bucur de cuvântul Tău ca cel ce găsește o mare pradă.

Ieremia 15:16

¹⁶ Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne Dumnezeul oștirilor!

Cuvântul Domnului a fost „bucuria și veselia” inimii reformatorilor. Ei s-au bucurat să facă voia lui Dumnezeu. Au iubit legea Lui. Unul dintre adevărurile de bază ale Reformei a fost bucuria adusă de studiul Scripturii. Cercetarea Bibliei nu era o sarcină grea. Nu era o cerință rigidă, ci o încântare. În timp ce studiau, reformatorii erau transformați de puterea Duhului Sfânt. „Caracterul lui Wycliffe este o mărturie despre puterea transformatoare și educativă a Sfințelor Scripturi. Biblia l-a făcut ceea ce era. Efortul de a înțelege marile adevăruri ale revelației dă proștețime și vigoare tuturor capacităților intelectuale, dezvoltă mintea, ascute înțelegerea și maturizează judecata. Studiul Bibliei va înnobila orice gând, sentiment și aspirație cum niciun alt studiu nu o poate face. El ne dă un scop stabil, răbdare, curaj și tărie, rafinează caracterul și sfințește sufletul. Un studiu al Scripturilor întreprins în mod serios și cu respectul cuvenit ar aduce mintea cercetătorului în legătură directă cu Mintea Infinită și ar da lumii oameni cu un intelect mai puternic și mai activ și cu principii mai

nobile decât a produs vreodată cea mai aleasă educație pe care o poate oferi filozofia omenească” (*Tragedia veacurilor*, p. 94).

6. Citește 2 Timotei 2:1-3. Ce sfat i-a dat Pavel lui Timotei cu privire la împărtășirea Cuvântului lui Dumnezeu?

2 Timotei 2:1-3

¹ Tu, dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.

² Și, ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.

³ Suferă împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Hristos.

Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu și bucuria mântuirii prin Hristos umpleau inima reformatorilor în așa măsură încât trebuiau să le împărtășească. John Wycliffe a tradus Cuvântul Domnului în limba engleză, din două motive: Hristos cel viu îl schimbase prin intermediul Cuvântului și iubirea Domnului Hristos îl motiva să împărtășească altora ce aflate. Întrucât a murit înainte ca Roma să ajungă la el, papalitatea a dezgropat rămășițele lui Wycliffe, le-a ars și i-a aruncat cenușa într-un râu. Dar, la fel cum cenușa a fost purtată de apă, Cuvântul lui Dumnezeu, apa vieții, s-a răspândit ca rezultat al lucrării lui. Astfel a fost folosit de Dumnezeu „Luceafărul Reformei”.

Joi, 25 aprilie

Încurajați de speranță

7. Citește Evrei 2:14,15. Cum au simțit credincioșii din Evul Mediu realitatea mării lupte în viața lor?

Evrei 2:14,15

¹⁴ Astfel, dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul,

¹⁵ și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.

Ce i-a încurajat pe credincioșii valdenzi în timpul persecuțiilor aprige cu care se confruntau? Ce le-a dat lui Hus și lui Ieronim, lui Tyndale, lui Latimer și alor martiri medievali curajul să înfrunte flăcările și sabia? Credința în promisiunile divine, cum ar fi cea a Domnului Isus: „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14:19). Ei au considerat că puterea Lui este suficientă pentru a trece prin marile încercări ale vieții. Ba chiar s-au bucurat că pot fi părtași la suferințele lui Hristos. Și credințioșia lor a fost o mărturie dărză în fața lumii. Ei priveau dincolo de prezent și știau că,

prin învierea lui Hristos, moartea era un dușman învins. Asupra acestor oameni curajoși moartea nu mai avea nicio putere. Ei s-au ținut strâns de făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu și au ieșit biruitori.

8. Citește Ioan 5:24; 11:25,26 și 1 Ioan 5:11-13. Ce asigurări îți oferă aceste făgăduințe? Cum ne ajută în încercările vieții?

Ioan 5:24

²⁴ Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Ioan 11:25,26

²⁵ Isus i-a zis: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

²⁶ Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?”

1 Ioan 5:11-13

¹¹ Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.

¹² Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.

¹³ V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.

Ian Hus nu avea să se clatine în fața întemnițării, a nedreptății și nici măcar a morții. A stat în închisoare luni întregi. Mediul rece și umed i-a cauzat o febră care aproape că i-a curmat viața. Dar „harul lui Dumnezeu l-a susținut [...]; pacea cerului i-a umplut sufletul. «Scriu această scrisoare», îi spunea el unui prieten, «din închisoare, cu mâna încătușată, așteptându-mi mâine sentința de moarte. [...] Când, cu ajutorul lui Isus Hristos, ne vom întâlni iarăși în pacea dulce a vieții viitoare, vei afla cât de îndurător S-a arătat Dumnezeu față de mine, cum m-a susținut pe deplin în mijlocul ispitelor și al încercărilor» (Bonnehose, vol. 2, p. 67). În întunericul închisorii, el a prevăzut triumful credinței adevărate” (*Tragedia veacurilor*, p. 107, 108).

Sfatul lui Pavel are pentru noi o și mai mare relevanță: „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința” (Evrei 10:23). La fel cum făgăduințele lui Dumnezeu l-au susținut poporul în vremurile apuse, tot așa ne susțin și pe noi azi.

Ce înseamnă să pierzi totul pentru Hristos? La urma urmei, ce pierzi de fapt? (Vezi Marcu 8:36.) Ce lecții învățăm de la valdenzi și reformatori care ne pot susține în conflictul final de pe pământ?

Marcu 8:36 *Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?*

Vineri, 26 aprilie

Un gând de încheiere

„Dumnezeu a îngăduit ca o mare lumină să strălucească asupra minții acestor bărbați aleși, descoperindu-le multe dintre erorile Romei, dar ei n-au primit toată lumina care trebuia dată lumii. Prin intermediul lor, Dumnezeu scotea poporul din întunericul romano-catolicismului, dar mai existau obstacole mari și multe cu care oamenii urmau să se confrunte. El i-a condus înainte pas cu pas, pe măsură ce puteau suporta lumina, căci nu erau pregătiți să o primească dintr-odată pe toată. Dacă le-ar fi fost prezentată, i-ar fi făcut să se îndepărteze de ea, având același efect pe care îl are strălucirea soarelui de amiază asupra celor care au stat îndelung în întuneric. De aceea El le-a descoperit-o conducătorilor puțin câte puțin, în măsura în care putea fi acceptată de oameni. [...]

Într-o altă scrisoare, [...] Hus [...] a adăugat aceste sfaturi mișcătoare: «Fie ca slava lui Dumnezeu și mântuirea sufletelor, nu deținerea de bunuri și averi să-ți ocupe mintea! Nu-ți împodobi casa mai mult decât sufletul și, mai presus de orice, acordă toată atenția clădirii spirituale! Fii evlavios și smerit cu cei săraci și nu-ți da averea pe petreceri!» (*Tragedia veacurilor*, p. 103, 105, 106).

Studiu zilnic

Ezechiel 20 – 26;

Ellen G. White, Divina vindecare, capitolul „Traficul de alcool și prohibiția”.

Cum profetiza Ezechiel că aveau să fie loviturile sabiei?

Cine erau Ohola și Oholiba?

Ce i-a răpit Domnul lui Ezechiel, ce-i era lui mai scump în ochi?

Cine era împăratul tuturor împăraților adus împotriva Tirului?

Ce fac practic bisericile care acceptă membri care fac comerț cu băuturi alcoolice?